

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI (UE) 2015/1480

z dnia 28 sierpnia 2015 r.

zmieniająca niektóre załączniki do dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/107/WE i 2008/50/WE ustanawiających przepisy dotyczące metod referencyjnych, zatwierdzania danych i lokalizacji punktów pomiarowych do oceny jakości powietrza

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2004/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 15,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy ⁽²⁾, w szczególności jej art. 28 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 4 ust. 15 dyrektywy 2004/107/WE, zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 ⁽³⁾, Komisja jest uprawniona do zmiany niektórych przepisów załączników IV i V.
- (2) W załączniku IV do dyrektywy 2004/107/WE określono cele w zakresie jakości danych, które należy zaktualizować, aby osiągnąć większą jasność.
- (3) W załączniku V do dyrektywy 2004/107/WE określono referencyjne metody oceny stężeń w otaczającym powietrzu, które należy zaktualizować w celu uwzględnienia opracowania odpowiednich norm.
- (4) Zgodnie z art. 28 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE Komisja jest uprawniona do zmiany niektórych przepisów załączników I, III, VI i IX.
- (5) W sekcji C załącznika I do dyrektywy 2008/50/WE ustanowiono kryteria zapewniania jakości w zakresie oceny jakości powietrza, które należy wyjaśnić i uzupełnić przy uwzględnieniu programów zapewniania jakości organizowanych przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji oraz wprowadzających obowiązek dokonania przeglądu systemu kontroli jakości w celu zagwarantowania stałej dokładności urzędzeń monitorujących.
- (6) W sekcjach C i D załącznika III do dyrektywy 2008/50/WE określono kryteria lokalizacji punktów pomiarowych, które należy wyjaśnić i uzupełnić w świetle doświadczeń zdobytych podczas wdrażania dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 26.1.2005, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r. dostosowujące do decyzji Rady 1999/468/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – Dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – Część druga (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 109).

- (7) W sekcji A załącznika VI do dyrektywy 2008/50/WE określono referencyjne metody pomiarowe niektórych zanieczyszczeń, które wymagają dostosowania, uwzględniając doświadczenia zdobyte w stosowaniu dyrektywy i biorąc pod uwagę najnowsze normy pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszzonego.
- (8) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych.
- (9) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Komitetu ds. Jakości Powietrza,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załącznikach IV i V do dyrektywy 2004/107/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

W załącznikach I, III, VI i IX do dyrektywy 2008/50/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Przepisy niniejszej dyrektywy należy interpretować w powiązaniu z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽²⁾, w szczególności w odniesieniu do akredytacji jednostek oceniających zgodność, i nie wprowadzają one jakichkolwiek odstępstw lub wyjątków od wyżej wymienionego rozporządzenia.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 31 grudnia 2016 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 sierpnia 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W dyrektywie 2004/107/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w sekcji I załącznika IV wprowadza się następujące zmiany:

a) tabela otrzymuje brzmienie:

	„Benzo(a)piren	Arsen, kadm i nikiel	Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne inne niż benzo(a)piren, całkowita rtęć w stanie gazowym	Depozycja całkowita
— Niepewność				
Pomiary stałe i wskaźnikowe	50 %	40 %	50 %	70 %
Modelowanie	60 %	60 %	60 %	60 %
— Minimalny uzysk danych	90 %	90 %	90 %	90 %
— Minimalne pokrycie czasu				
Pomiary stałe ⁽¹⁾	33 %	50 %		
Pomiary wskaźnikowe ⁽¹⁾ ⁽²⁾	14 %	14 %	14 %	33 %

⁽¹⁾ Rozłożone w czasie w ciągu roku, aby były reprezentatywne dla różnych warunków klimatycznych i działalności człowieka.

⁽²⁾ Pomiary wskaźnikowe są pomiarami wykonywanymi mniej regularnie, ale spełniającymi inne cele w zakresie jakości danych.”;

b) w akapicie trzecim skreśla się następujące zdanie:

„Całodobowy pobór próbek jest również zalecany w przypadku pomiarów stężeń arsenu, kadmu i niklu.”;

c) po akapicie trzecim dodaje się tekst w brzmieniu:

„Przepisy dotyczące poszczególnych próbek w poprzednim akapicie mają zastosowanie również do arsenu, kadmu, niklu i całkowitej rtęci w stanie gazowym. Ponadto pobieranie podpróbek PM₁₀ z filtrów do metali w celu dalszej analizy jest dozwolone, pod warunkiem że istnieją dowody na to, że podpróbka jest reprezentatywna dla całości i że czułość wykrywania nie ucierpi w porównaniu z odpowiednimi celami dotyczącymi jakości danych. Jako alternatywa dla dziennego pobierania próbek dozwolone jest tygodniowe pobieranie próbek dla metali w PM₁₀, o ile charakterystyki pobierania nie są zagrożone.”;

2) sekcje I do IV załącznika V otrzymują brzmienie:

„I. Referencyjna metoda poboru próbek i analizy zawartości arsenu, kadmu i niklu w otaczającym powietrzu

Referencyjna metoda pobierania próbek arsenu, kadmu i niklu w otaczającym powietrzu opisana jest w normie EN 12341:2014. Referencyjna metoda mierzenia stężenia arsenu, kadmu i niklu w otaczającym powietrzu opisana jest w normie EN 14902:2005 »Jakość powietrza atmosferycznego – standardowa metoda oznaczania Pb, Cd, As i Ni we frakcji PM10 pyłu zawieszonego«.

Państwo członkowskie może również stosować inne metody, jeżeli jest w stanie wykazać, że dostarczają one wyników równorzędnych z wynikami uzyskiwanymi metodą, o której mowa powyżej.

II. Referencyjna metoda poboru próbek i analizy zawartości wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu

Referencyjna metoda pobierania próbek wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu opisana jest w normie EN 12341:2014. Referencyjną metodę mierzenia stężenia benzo(a)pirenu w otaczającym powietrzu opisano w normie EN 15549:2008 »Jakość powietrza – standardowa metoda oznaczania stężenia benzo(a)pirenu w powietrzu atmosferycznym«. W związku z brakiem normalizowanej metody CEN, w przypadku innych wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych, o których mowa art. 4 ust. 8, państwa członkowskie są upoważnione do stosowania normalizowanych metod krajowych lub normalizowanych metod ISO, takich jak norma ISO 12884.

Państwo członkowskie może również zastosować dowolną inną metodę, jeżeli jest w stanie wykazać, że dostarczy ona wyników równorzędnych z wynikami uzyskiwanymi metodą, o której mowa powyżej.

III. Referencyjna metoda poboru próbek i analizy zawartości rtęci w otaczającym powietrzu

Referencyjna metoda mierzenia całkowitego stężenia rtęci w stanie gazowym w otaczającym powietrzu opisana jest w normie EN 15852:2010 »Jakość powietrza atmosferycznego – standardowa metoda oznaczania rtęci gazowej całkowitej«.

Państwo członkowskie może również zastosować dowolną inną metodę, jeżeli jest w stanie wykazać, że dostarczy ona wyników równorzędnych z wynikami uzyskiwanymi metodą, o której mowa powyżej.

IV. Referencyjna metoda poboru próbek i analizy depozycji arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych

Referencyjną metodę określania depozycji arsenu, kadmu i niklu opisano w normie EN 15841:2009 »Jakość powietrza atmosferycznego – standardowa metoda oznaczania stężenia arsenu, kadmu, ołowiu i niklu w depozycji atmosferycznej«.

Referencyjną metodę określania depozycji rtęci opisano w normie EN 15853:2010 »Jakość powietrza atmosferycznego – standardowa metoda oznaczania depozycji rtęci«.

Referencyjną metodę określania depozycji benzo(a)pirenu i innych wielopierścieniowych węglowodorów, o których mowa w art. 4 ust. 8 opisano w normie EN 15980:2011 »Jakość powietrza. Oznaczanie depozycji benzo[a]antracenu, benzo[b]fluorantenu, benzo[j]fluorantenu, benzo[k]fluorantenu, benzo[a]pirenu, dibenzo[a,h]antracenu i indeno [1,2,3-cd]pirenu«.

ZAŁĄCZNIK II

W dyrektywie 2008/50/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) sekcja C załącznika I otrzymuje brzmienie:

„C. Zapewnianie jakości w zakresie oceny jakości powietrza. Zatwierdzanie danych

1. Aby zagwarantować dokładność pomiarów i zgodność z celami dotyczącymi jakości danych określonymi w sekcji A, właściwe władze i organy, wyznaczone zgodnie z art. 3, zapewniają spełnienie następujących warunków:
 - (i) możliwość śledzenia zgodnie z wymogami określonymi w zharmonizowanej normie dla laboratoriów badawczych i kalibracyjnych wszystkich pomiarów dokonywanych w związku z oceną jakości powietrza atmosferycznego zgodnie z art. 6 i 9;
 - (ii) instytucje obsługujące sieci i poszczególne stacje pomiarowe posiadają wdrożone systemy zapewniania i kontroli jakości, które gwarantują okresowe przeglądy zapewniające stałą dokładność urządzeń pomiarowych, system jakości powinien być poddawany przeglądowi w zależności od potrzeb i co najmniej raz na pięć lat przez odpowiednie krajowe laboratorium referencyjne;
 - (iii) ustalona jest procedura zapewniania/kontroli jakości w zakresie zbierania danych i przygotowywania sprawozdań, a instytucje wyznaczone do tego zadania aktywnie uczestniczą w odpowiednich unijnych programach zapewniania jakości;
 - (iv) krajowe laboratoria referencyjne są wyznaczone przez właściwe władze lub organy, określone zgodnie z art. 3, i są akredytowane w zakresie metod referencyjnych, o których mowa w załączniku VI, przynajmniej w odniesieniu do tych zanieczyszczeń, dla których stężenia przekraczają dolny próg oszacowania, zgodnie z właściwą normą zharmonizowaną dla laboratoriów badawczych i kalibracyjnych, do której odniesienie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku. Na terenie państw członkowskich laboratoria te są również odpowiedzialne za proces koordynacji unijnych programów zapewniania jakości organizowanych przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji, a także są odpowiedzialne za koordynację na szczeblu krajowym właściwego stosowania metod referencyjnych i wykazywania równoważności metod niereferencyjnych. Krajowe laboratoria referencyjne organizujące badania porównawcze na szczeblu krajowym powinny być również akredytowane zgodnie z właściwą normą zharmonizowaną dla badań biegłości;
 - (v) krajowe laboratoria referencyjne uczestniczą przynajmniej co trzy lata w unijnych programach zapewnienia jakości organizowanych przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji. Jeżeli uczestnictwo to przyniesie niezadowalające wyniki, krajowe laboratorium powinno przedstawić podczas kolejnego uczestnictwa w badaniu porównawczym zadowalające środki zaradcze oraz przedstawić Wspólnemu Centrum Badawczemu sprawozdanie na ich temat;
 - (vi) krajowe laboratoria referencyjne wspierają prace prowadzone przez europejską sieć krajowych laboratoriów referencyjnych ustanowioną przez Komisję.
2. Wszelkie przesyłane dane zgodnie z art. 27 uważa się za ważne z wyjątkiem danych oznaczonych jako tymczasowe.”;

2) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji C wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy tiret pierwsze i drugie otrzymują brzmienie:

„— przepływu wokół czerpni nie ograniczają (zasadniczo wolny w promieniu co najmniej 270° lub 180° dla punktów poboru prób na linii zabudowy) żadne przeszkody utrudniające przepływ powietrza w pobliżu wlotu (który na ogół powinien być położony w odległości kilku metrów od budynków, balkonów, drzew i innych przeszkód oraz co najmniej 0,5 m od najbliższego budynku w przypadku punktów poboru prób reprezentatywnych dla jakości powietrza na linii zabudowy),

— zasadą ogólną jest, że czerpnia znajduje się między 1,5 m (strefa oddychania) i 4 m powyżej poziomu gruntu. Wyższe usytuowanie może być również odpowiednie, jeżeli stacja jest reprezentatywna dla większego obszaru, a jakiegokolwiek odstępstwa powinny być w pełni udokumentowane;”;

(ii) akapit pierwszy tiret piąte otrzymuje brzmienie:

„— w odniesieniu do wszystkich zanieczyszczeń punkty poboru prób umieszczone w rejonie oddziaływania ruchu drogowego są oddalone o co najmniej 25 m od granicy głównych skrzyżowań, ale w odległości od krawężnika nie większej niż 10 m. »Główne skrzyżowanie« w tym kontekście oznacza skrzyżowanie, które przerywa przepływ ruchu drogowego i powoduje emisje (zatrzymywanie i ruszanie z miejsca) inne niż pozostała część drogi.”;

(iii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wszelkie odstępstwa od kryteriów wymienionych w niniejszej sekcji należy w pełni udokumentować za pomocą procedur opisanych w sekcji D.”;

b) sekcja D otrzymuje brzmienie:

„D. Dokumentacja i przegląd wyboru miejsca

Właściwe organy odpowiedzialne za ocenę jakości powietrza przygotowują pełną dokumentację dotyczącą procedur wyboru miejsca i zapisywania informacji dla wszystkich stref i aglomeracji w celu wspierania projektowania sieci i wyboru lokalizacji dla wszystkich punktów pomiarowych. Dokumentacja zawiera fotografie (z odczytem kompasu) obszaru wokół punktów pomiarowych i szczegółowe mapy. W przypadku gdy w obrębie strefy lub aglomeracji stosowane są dodatkowe metody, dokumentacja musi zawierać szczegóły tych metod, a także informacje, w jaki sposób spełnione zostały kryteria wymienione w art. 7 ust. 3. Dokumentacja jest w miarę potrzeb aktualizowana i poddawana przeglądowi co najmniej co 5 lat, aby zagwarantować, że kryteria wyboru, projekt sieci i lokalizacja punktów pomiarowych pozostają ważne i optymalne w czasie. Dokumentację należy dostarczyć Komisji w ciągu 3 miesięcy od chwili, gdy jej zażąda.”;

3) w załączniku VI wprowadza się następujące zmiany:

a) sekcja A otrzymuje brzmienie:

„A. Metody referencyjne oceny stężenia dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu, pyłu zawieszonego (PM₁₀ i PM_{2,5}), ołowiu, benzenu, tlenku węgla i ozonu

1. Metoda referencyjna pomiaru dwutlenku siarki

Metodę referencyjną pomiaru dwutlenku siarki opisano w EN 14212:2012 »Powietrze atmosferyczne – Standardowa metoda pomiaru stężenia ditlenku siarki za pomocą fluorescencji w nadfiolecie«.

2. Metoda referencyjna pomiaru dwutlenku azotu i tlenków azotu

Metodę referencyjną pomiaru dwutlenku azotu i tlenków azotu opisano w EN 14211:2012 »Powietrze atmosferyczne – Standardowa metoda pomiaru stężenia ditlenku azotu i tlenku azotu za pomocą chemiluminescencji«.

3. Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru ołowiu – niezmiennona

4. Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszonego PM₁₀

Metodę referencyjną pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszonego PM₁₀ opisano w EN12341:2014 »Powietrze atmosferyczne – Standardowa grawimetryczna metoda pomiarowa do określania stężeń masowych frakcji PM₁₀ lub PM_{2,5} pyłu zawieszonego«.

5. Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszonego PM_{2,5}

Metodę referencyjną pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszonego PM_{2,5} opisano w EN12341:2014 »Powietrze atmosferyczne – Standardowa grawimetryczna metoda pomiarowa do określania stężeń masowych frakcji PM₁₀ lub PM_{2,5} pyłu zawieszonego«.

6. *Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru benzenu – niezmieniona*

7. *Metoda referencyjna pomiaru tlenku węgla*

Metodę referencyjną pomiaru tlenku węgla opisano w EN 14626:2012 »Powietrze atmosferyczne – Standardowa metoda pomiaru stężenia tlenku węgla za pomocą niedispersyjnej spektroskopii w podczerwieni«.

8. *Metoda referencyjna pomiaru ozonu*

Metodę referencyjną pomiaru ozonu opisano w EN 14625:2012 »Powietrze atmosferyczne – standardowa metoda pomiaru stężenia ozonu z wykorzystaniem fotometrii w nadfiolecie.«;

b) skreśla się sekcję D;

c) sekcja E otrzymuje brzmienie:

„E. Przy wykazywaniu, że sprzęt spełnia wymogi oceny metod referencyjnych wymienionych w sekcji A niniejszego załącznika, właściwe władze i organy, wyznaczone zgodnie z art. 3, zatwierdzają sprawozdania z testów przygotowane w innym państwie członkowskim, pod warunkiem że laboratoria badawcze są akredytowane zgodnie z właściwą zharmonizowaną normą dla laboratoriów badawczych i kalibracyjnych.

Szczegółowe sprawozdania z badań oraz wszelkie wyniki badań są dostępne dla innych właściwych władz lub ich wyznaczonych organów. Sprawozdania z badań wykazują, że sprzęt spełnia wszystkie wymogi dotyczące skuteczności, w tym w przypadku, gdy pewne warunki środowiskowe i dotyczące lokalizacji są szczególne dla danego państwa członkowskiego i wykraczają poza warunki, w odniesieniu do których ten sprzęt został już zbadany i otrzymał homologację typu w innym państwie członkowskim.”;

4) sekcja A w załączniku IX otrzymuje brzmienie:

„A. Minimalna liczba punktów pomiarowych do stałych pomiarów stężenia ozonu

Minimalna liczba stałych punktów pomiarowych do pomiarów ciągłych mających na celu ocenę zgodności z wartościami docelowymi, celami długoterminowymi oraz progami informowania i progami alarmowymi, w przypadku gdy pomiary te są wyłącznym źródłem informacji.

Zaludnienie (× 1 000)	Aglomeracje ⁽¹⁾	Inne strefy ⁽¹⁾	Tło pozamiejskie
< 250		1	1 stacja/50 000 km ² jako średnia gęstość we wszystkich strefach w danym kraju ⁽²⁾
< 500	1	2	
< 1 000	2	2	
< 1 500	3	3	
< 2 000	3	4	
< 2 750	4	5	
< 3 750	5	6	
> 3 750	1 dodatkowa stacja na 2 miliony mieszkańców	1 dodatkowa stacja na 2 miliony mieszkańców	

⁽¹⁾ Co najmniej 1 stacja na obszarach, na których prawdopodobne jest narażenie ludności na najwyższe stężenia ozonu. W aglomeracjach co najmniej 50 % stacji musi być zlokalizowanych na obszarach podmiejskich.

⁽²⁾ Zaleca się 1 stację na 25 000 km² na obszarach o złożonym ukształtowaniu terenu.”.